

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119201351
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5119201351.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného JUDr. Pavlom Pospechom, advokátom, s miestom výkonu činnosti Q. XX, I., proti žalovanému: K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. S. T. XXX/X, U., štátny občan SR, o zaplatenie 254,35 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46Csp/19/2019-43 zo dňa 18.09.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobcu v celom rozsahu zamietol, II. žalovanému na náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol právny vzťah na základe vyššie uvedenej zmluvy zo dňa 23.10.2014. Aj s poukazom na to, že zo strany žalobcu išlo o činnosť v zmysle ust. § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka a zo strany žalovanej nešlo o obdržanie peňažných prostriedkov na výkon jej povolania alebo podnikania, pričom išlo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovanej, súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu vznikol právny vzťah v zmysle príslušných ust. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a rovnako v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd preskúmal predmetnú zmluvu, pričom zistil, že táto neobsahuje zákonom predpísané náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2, písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.). Nie je možné tento údaj odvodzovať od termínov jednotlivých splátok odpočtom počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, nakoľko takýto postup podľa názoru súdu nie je konformný so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ (v tomto prípade dlžník) musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom. Pokiaľ žalobca listom zo dňa 23.10.2014 oznámil žalovanému údaje o schválenom úvere (okrem iného aj termín konečnej splatnosti), žalovaný sa ako dlžník dozvedel niektoré z podstatných povinných náležitostí zmluvy o úvere až po tom, čo podpísal listinu označenú ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, pričom zákon vyžaduje, aby už pri uzatvorení zmluvy boli zmluvnými stranami dohodnuté a ustálené všetky povinné náležitosti zmluvy, čo v tomto prípade nebolo dodržané. Dlžník sa nemôže dozvedieť niektoré z parametrov úveru až po podpise zmluvy a tieto nemôže určiť sám žalobca jednostranne bez spoluúčasti žalovaného. Na základe uvedeného je tak zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje vyššie

uvedené povinné náležitosti, ktorých nedostatok zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 11 ods. 1 sankcionuje tým, že takýto úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd mal z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, za preukázané, že žalovaný splatil na úvere sumu 940,97 eur (uvedené je zrejme aj z prehľadu platieb žalovaného na č. I. 10 spisu), to znamená že pri výške čerpaného úveru 900,- eur, ktorý je považovaný za bezúročný a bez poplatkov, je povinný zaplatiť žalobcovi zvyšnú časť istiny poskytnutého úveru. V danom prípade je však zrejme, že žalovaný úver preplatil, nakoľko uhradil viac, ako si požičal. Z uvedených dôvodov súd žalobný návrh v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 CSP, t. j. na základe úspechu v konaní. Nakoľko súd žalobu zamietol, úspešnou stranou sporu bol žalovaný, ktorý bol v priebehu sporu pasívny, náhradu trov konania si neuplatnil a preukázateľne mu ani žiadne trovy nevznikli. Na základe uvedeného tak súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. V zákonnej lehote podal odvolanie voči rozsudku žalobca. Nesúhlasí s tvrdením súdu, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje viaceré náležitosti Zákona o spotrebiteľských úveroch, následkom ktorých treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti, zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen na listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle čl. 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o revolvingovom úvere (čl. 7., ods. 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní). Z ust. čl. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu, podľa posledného splátkového kalendára, je dňom konečnej splatnosti úveru. Poukazuje tiež na ust. čl. 9.1 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorého deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádza rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/11/2014-166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy uviedol, že toto oznámenie je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Zákonný pojem termín konečnej splatnosti nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takomto prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“. Zo zákona je zrejme, že pojem termín a pojem dátum nie sú používané ako synonymá. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný Súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok spôsobom vyplývajúcim z čl. 4.5 zmluvných dojednaní. Záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež Smernici 2008/48/ES. Súdny dvor vo veci C-42/15 konštatoval, že čl. 23 Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedeného spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z. z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Pokiaľ ide o náležitosť výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, poukazuje v tejto súvislosti na ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. O takýto typ úveru a prípad zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Tiež poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR v náleze III. ÚS 34/07. Ak by zmluva mala obsahovať rozpísanie splátky, potom odvolateľ nevidí žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky újného práva. Poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ako aj rozhodnutie Súdneho dvora

EÚ C-397/01 a C-403/01. V nadväznosti na vyššie uvedené žalobca tvrdí, že závery súdu prvej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Žalobca žiada, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovaného zaviazhe k povinnosti náhrady trov konania v celom rozsahu.

4. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP poukazuje.

7. Odvolanie žalobcu nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

8. K jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že odvolateľ rozsiahlo v odvolaní argumentuje k náležitosti výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu však bol iba nedostatok náležitosti - termín konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd môže rozsudok súdu prvej inštancie podrobiť prieskumu len z hľadiska dôvodov, na ktorých je tento rozsudok založený. Preto argumentácia žalobcu dotýkajúca sa náležitosti výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jej splatenia, je z hľadiska preskúmania napadnutého rozsudku irelevantná a nie je dôvod, aby sa odvolací súd ňou zaoberal.

9. Pokiaľ ide o náležitosť spotrebiteľského úveru - termín konečnej splatnosti, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že takáto náležitosť v uzatvorenej zmluve medzi stranami sporu dohodnutá nebola.

10. Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá vyplýva z ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy medzi stranami sporu. Pre spotrebiteľský úver sa v zmysle citovaného zákona z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obligatórne obsahové náležitosti tak, ako sú vymedzené v § 9 ods. 2 citovaného zákona. Ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi stranami niektorú z vymenovaných náležitostí neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedený výklad zodpovedá zmyslu a účelu zákona č. 129/2010 Z. z.

11. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnáť túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvárala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

12. Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Na to, aby bol považovaný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ stačí, že chýba jeden z údajov vymedzených v tomto ustanovení.

13. Zmyslom citovaného ustanovenia je, aby bol spotrebiteľ už pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere informovaný o konečnej splatnosti úveru, teda o tom, dokedy mu bude trvať povinnosť splácať istinu, úroky a iné poplatky. Vyžaduje sa, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola upravená časová špecifikácia konečnej splatnosti úveru vo forme uvedenia konkrétneho dňa, mesiaca a roku. Tento údaj nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní, od uzatvorenia zmluvy, ale spotrebiteľ musí už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (obdobne napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27.06.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/160/2018 zo dňa 31.07.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. septembra 2012).

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť stranami dohodnutý. Nie je v súlade s ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch, aby tento termín jednostranne spotrebiteľovi stanovil dodávateľ. Tento údaj musí byť dohodnutý medzi stranami, t. j. musia tu byť 2 obsahovo zhodné jednostranné úkony, a to návrh na uzavretie zmluvy a jeho akceptácia, čo je potrebné, aby bola uzatvorená akákoľvek zmluva. To však v súdnej veci konštatovať nemožno.

15. Ako vyplýva zo zistení súdu prvej inštancie, ktoré sú v súlade s obsahom spisu, a ktoré žalobca nespochybňuje, úver bol žalovanému poskytnutý zo strany žalobcu potom, ako žalovaný - spotrebiteľ požiadal o poskytnutie úveru žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 23.10.2014. Následne žalobca ako veriteľ doručil žalovanému oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086710. V žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru termín konečnej splatnosti úveru uvedený nie je. Rovnako tu nie je uvedený ani termín splatnosti poslednej splátky. Ten je uvedený až v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, teda v jednostrannom právnom úkone veriteľa - žalobcu adresovaného dlžníkovi - žalovanému. Nepochybne tak nemožno hovoriť o uzatvorení dohody o konečnej splatnosti úveru.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, vrátane výroku o trovách konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

17. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný. V zásade mu preto vznikol nárok voči neúspešnému žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný bol však v odvolacom konaní pasívny, trovy odvolacieho konania mu nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému nepriznáva.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)